

A la recerca del temps perdut (Pel cantó de Swann. Combray) Marcel Proust (fragment)

Marcel Proust
A la recerca del temps perdut
(À la recherche du temps perdu)
Pel cantó de Swann. Combray
(Du côté de chez Swann. Combray)
Edicions Viena
Traductor: Josep Maria Pinto.
Publicat per: Eduard F.

dimarts 5 de juny de 2012

“ Va ser pel cantó de Méséglise que vaig observar per primera vegada l'ombra rodona que fan les pomeres sobre la terra assolellada, i també aquestes sedes d'or impalpables que la posta teixeix obliquament sota les fulles.

De vegades, en el cel de la tarda, passava la lluna blanca com una nuvolada, furtiva, sense brillantor, com una actriu que encara no ha d'actuar i que, des de la sala, vestida de carrer, mira un moment els seus col·legues, discreta, sense voler que ningú en pari esment. (...)

Ens assèiem entre els lliris a la vora de l'aigua. En el cel de festa errava lentament un núvol ociós.

Era l'hora de berenar. Abans de tornar-nos a aixecar ens quedàvem una bona estona menjant fruita, pa i xocolata, sobre l'herba on ens arribaven, horitzontals, afèblits, però encara densos i metàl·lics, els sons de la campana de Saint-Hilaire, que no s'havien barrejat en l'aire que travessaven des de feia temps, i que, ondulats per la palpitació successiva de totes les línies sonores, vibraven als nostres peus tot passant arran de les flors.

De vegades, a la vora de l'aigua envoltada de boscos, trobàvem una casa de les anomenades d'estiueig, aïllada, perduda, que no veia altra cosa del món que el riu que banyava els seus peus. Una dona jove, el rostre pensarós i els vels elegants de la qual no eren d'aquesta terra i que, sens dubte, havia vingut, segons l'expressió popular, a “enterrar-s'hi”, a tastar el plaer amarg de sentir com el seu nom, i sobretot el nom d'aquell el cor del qual no havia pogut conservar, hi era desconegut, s'emmarcava en la finestra que no li deixava mirar més enllà de la barca amarrada a prop de la porta. Alçava distreta els ulls en sentir dels arbres de la riba la veu dels qui passaven i dels qui, abans que en percebés les cares, podia estar segura que mai no havien conegut ni coneixerien l'infidel, que res en el passat d'ells no servava la seva marca, que res en el seu avenir tindria l'ocasió de rebre-la.”